
Gedichten introductiecursus VTPZ

Trance Form 2019
Hi-res print versie 8 MB:

<https://www.tranceform.eu/assets/gedichtenvtpz-8mb.pdf>

De brug

Breng jij mij op weg
tot aan de brug
Ik ben zo bang
om daar alleen te staan

Als wij daar zijn,
ga niet direct terug,
Maar wacht totdat ik overga
en zwaai me na,
dan voel ik me veilig en vertrouwd

Breng jij me weg
tot aan de brug
ik heb geen idee
hoe diep het water is

De overkant lijkt mij zo ver
Je kunt de oever hier niet zien
Zover het oog reikt, zie ik mist
Ik twijfel aan het verder gaan

Je angst voor de dood,
Is als je angst voor het leven:
Het nieuwe lijkt te groot
Om het oude op te geven
In de diepte van je verlangen
Ligt de kennis
van het nieuwe leven
Zoals de vlinder al weet
van vliegen
In zijn donkere cocon

Breng jij mij weg
tot aan de brug
En ga dan niet te vlug terug
Zwaai jij me na,
als ik erover ga,
Een klein duwtje in mijn rug
Is alles wat ik nog verlang van jou

Ik ga nu gauw
Want het begin is reeds in zicht:
Ik voel de warmte van het Licht

Aandacht

Aandacht is eerbiedig
Ze dringt zich niet op
Ze kan wachten
Ze laat vertrouwen groeien

Aandacht is ontvankelijk
Ze stelt zich open
Ze leeft zich in
Ze kan ontvangen

Aandacht is tijd
Ze neemt de tijd
Ze jaagt niet op
Ze overhaast zich niet

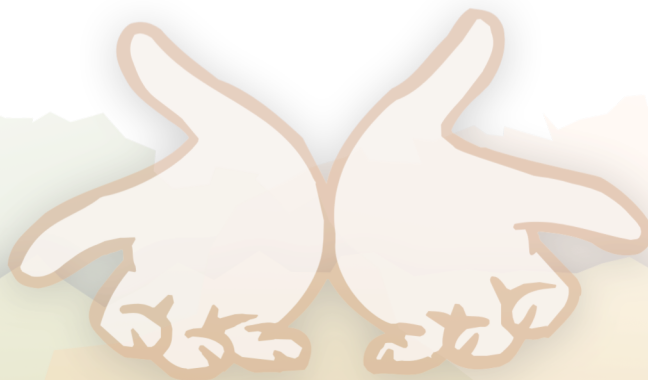
Aandacht is attent
Ze ziet het kleine
Ze vergeet het niet
Ze doet wat ze zegt

Aandacht is trouw
Ze blijft komen
Ze houdt de lange duur vol
Ze komt in moeilijke tijden

Aandacht is aanwezigheid
Ze kent de waarde van “er zijn”
Ze weet stil te zijn
Ze is eenvoudig

Aandacht heelt onze wonden
Aandacht versterkt onze innerlijke kracht
Aandacht scheidt gemeenschap

Gelukkig de mens die aandacht schenkt
En die aandacht ontvangt.

Waarom ga je zo snel
Wat heb ik nou aan jou
Ik probeer te leven in jou
Dit moment is zo mooi
Rustig en kalm tegelijk
Bewust en liefdevol ook
60 seconden in een minuut
Waar in ik deze woorden opschrijf
Wat kan ik in een uur
Zonder telefoon
Alleen papier, een pen, jij en ik
Kon je maar even stil staan
Kon ik je maar terug draaien
Kon ik je maar uitrekken
Maar helaas diep van binnen
Heb ik alle antwoorden
Ik wil het alleen niet weten
Omdat ik dan beseft dat het alweer voorbij is
Deze mooie tijd, dit geweldige moment van bezinning en
ontspanning tegelijk
Wat moet ik toch met je
Zonder jou kan ik niet
Iedereen heeft jou nodig
Jij heelt namelijk alle wonden
Dank dat je er bent
Dank voor jouw tijd, liefde, aandacht, energie en kracht
Moge een ieder van jou kunnen genieten..

Als je overmorgen oud bent

Als je overmorgen oud bent
Wie zal er dan bij je blijven
Om je pijntjes weg te wrijven
En je zorgjes weg te doen
En niet al te erg te kijken
Als je weer praat over toen

Als je overmorgen oud bent
Wie zal je dan moed inspreken
En wie helpt je oversteken
Als het niet alleen meer gaat
En wie zal de stilte breken
Die als ijs rond je staat

Als je overmorgen oud bent
Wie zal dan je bed opmaken
En wie doet je kleine zaken
En wie zorgt er voor je brood
En wie zal er blijven waken
Op de avond voor je dood

Als je overmorgen oud bent
Zo oud dat je oren tuiten
Wie zal je neus dan snuiten
En wie helpt je op te staan
En wie zal je ogen sluiten
Als ze niet vanzelf dichtgaan

Jules de Corte (1974)

Zeven maal om de aarde gaan,
als het zou moeten op handen en voeten;
zevenmaal om die éne te groeten
die daar lachend te wachten zou staan.
Zeven maal om de aarde gaan.

Zeven maal over de zeeën te gaan,
schraal in de kleren, wat zou het mij deren,
kon uit de dood ik die éne doen keren.
Zeven maal over de zeeën te gaan -
zeven maal, om met zijn tweeën te staan.

7

Nu het rouwrumoer om jou haast is verstomd
De stoet voorbij van schuivende voeten
Voel ik dat er een diepe stilte komt
En in die stilte zal ik jou opnieuw ontmoeten.

En telkens weer zal ik je tegenkomen
We zeggen veel te gauw: 'het is voorbij'
Voor mij is wel je lichaam opgenomen,
Niet wie jij was – en wat je deed – of zei.

Ik zal nog dikwijls grapjes met je maken
We zullen samen door dit stille landschap gaan;
Nu jij mijn handen niet warm kunt maken,
Raak je mijn hart nog duidelijker aan

Wim van der Ven
In een bewerkte versie van onbekende dichter

De echte dood

Ik denk de echte
dood is zo licht
als een veertje
dat je
wegblaast in een lucht
bol van zon
en dat schommelend verdwijnt
in het licht dat schijnt
alsof er in de verste verte
nooit een eind aan komt.

Hans Andreus